

Tu a L.A., jo a Barcelona!

La trama. Barcelona i Los Àngeles, ara. Sergi i Alexandra són una parella jove amb ganes de tenir una filla, però ella accepta emigrar a Califòrnia per una beca fotogràfica, i tot trontolla...

La pel·lícula. De tarda en tarda, el cinema a l'Espanya en crisi constitucional i enllà nacionalitats excloents, s'adoba de neguits existencials com els que viuen Sergi i Alex(andra) obligats a separar-se per allò de les oportunitats laborals. És el succés filmic que executa el cineasta Carlos Marqués-Marcet (Barcelona, 1974), embrancant-se en una crònica de supervivència sentimental. Així de cru. M'explico. Només començar, la càmera segueix gairebé estàtica, el joc d'una parella follant. Total: trenta cinc minuts. A partir d'aquí, *10.000 km* concita la dramaturgia de l'skype, o allò de la comunicació *on line*.

És a dir, vint-i-set talls narratius a través de quelcom tan impersonal com un ordinador. La mala llet temàtica d'aquest culebró cibernètic, rau en la impossibilitat de comunicar-nos (amb els cinc sentits) mitjançant una pantalla. Per tant, segons que avança el relat dels dos amants separats per una pila de quilòmetres, més s'engrandeix la distància entre dues emocions bastardes. I és que al llarg d'un film de base documentalista, més s'imposa la diferència, vital, entre la percepció pròpia d'una dona i la d'un ho-

me. Marqués-Marcet sembla tenir-ne suficient enfrontant interessos de gènere. Al festival de Màlaga ho van tenir diàfan: la tira de premis haguts i per haver que van recaptar. La qual cosa tampoc no vol dir massa. esclar. Esventrat el que calia per situar-nos, cal enunciar que *10.000 km* ens apropa, per moments, a allò que hem convingut anomenar el Setè Art. O quan algú s'atreveix a desafiar les lleis narratives establertes. Al final, bevent uns gots de whiskie escocès, Sergi

10.000 km

Direcció: Carlos Marqués-Marcet. Fotografia: Dagmar Weaver. Producció: Tono Falguera. Intèrprets: Natalia Tena. Espanya, 2014. 98'. Funatic Lleida. 5 de juny.

i Alex ens deixen amb la gola seca. ¡Barret per a la Natalia Tena i el David Verdguer!

El tema. Malgrat ho canti el bo-lero, la distància sí que fa l'oblit.

La imatge. El Sergi i l'Alex ballant en la distància al ritme dels ordinadors personals.

La frase. "No és pas possible tenir-ho tot en aquesta vida", que etziba el Sergi. O caixa o faixa: escollir.

La recomanació. Cinèfils amb olfacte i amb ganes de deixar-se sorprendre gratament.